

НИЙ

Ний всички сме деца на майката земя,
но чужда е за нас кърмящата ѝ гржд,
и в шеметния кръг на земния си път,
жадувайки лжчи, угасваме в тъма —
ний, бедните деца на майката земя.

Край нас се вие бич, над нас тежи хомот
и робския закон на жълтия метал;
ний растнем в нищета, ний гаснем сред печал
и ржсим в своя друм сжлзи и кървав пот —
ний, бледни смъртници — родени за живот.

А ний сме океан от огнени вжлни,
величествен керван кжм светли висоти;
Чрез нашите сжрца вселената тупти,
живота се крепи на раменете ни,
но ний сме океан от стенещи вжлни.

На земните блага всевечни сме творци,
а нужда ни души до хладната си гржд.
Под черните крила на дебнешката смърт
привеждаме чела сжс тржнени венци —
ний, вечните творци, ний, морните борци...

Но иде ден на сжд! Над майката земя
надвисва ураган, и в громкия му зов
преплитат се ведно умраза и любов,
а майката земя вжзсепва се сама,
потжпкала греха, отжрсила срама.

Защото в боен ред сред робската тъма
вжзбунени вжлни издигат се сжс рев,
защото накипе свещеният ни гнев
и неговият вик стозвучно загжрмя:
— „И ние сме деца на майката земя!“

